

12 RÖPIRAT.

Budapest 1886. szeptember

VI. évfolyam

XII. füzet.

A bukaresti nemzetközi antiszemita kongresszus.

A kongresszusi bizottságtól vett értesülésünk szerint, a bukaresti nemzetközi antiszemita kongresszus f. é. szeptember 7., 8., és 9-ik napjain tartatik meg. A bukaresti praefectura, tanácskozási helyiségül az „Athenaeum” termét átengedte a kongresszusnak.

A külföldi vendégek nagy része a „Hotel de France”-ban fog megszállani, a hol a bizottság intézkedett az iránt is, hogy a vendégek kényelmes és illő árak melletti szállást kapjanak.

A magyar antiszemitizmus képviselőiben jelen lesznek a kongresszuson *dr. Komlóssy Ferencz* országgyűlési képviselő, *gróf Klebelsberg Zdenho* erdélyrészi nagysajói földbirtokos és *Petrovay Ádám*, nagy körül (jász-n.-kun-szolnok megyei) földbirtokos.

A francziák részéről a köztársasági irányú s lángtollú író *De Biez* is részt vesz a kongresszus tanácskozmányaiban, a kinek legutóbb megjelent antiszemitikus művéből alább közlünk egy mutatóványt.

De Biez „La question juive” című könyvéből.

Drumont világraszóló műve, a „Zsidó Franciaország” napirendre hozta végre-valahára Franciaországban is a zsidókérdést. A zsidók a legutóbbi időkig ellenünkben büszkén mutattak Franciaországra, hogy „ott a zsidók összeforrvá vannak a nemzettel,” – „ott az antiszemitizmusnak nincs talaja.” S íme! egy antiszemitikus irodalmi műnek Franciaországban való megjelenése csúffá tette a zsidók minden szarvas okoskodását, mert az antiszemitizmus, Drumont munkájának megjelenése óta Franciaországban ma nagyobb forrongásba hozta a kedélyeket, mint akár

Németországban, akár Ausztriában, akár Magyarországon eddig történt.

Drumont műve, a „France Juive”, megjelenésétől kezdve nem egészen egy hó alatt *hatvanezer* példányban kelt el; se munka fölött a francia lapokban, a melyek pedig ott is legnagyobb részt zsidó kezekben vannak, *ezerötszáz* cikk íratott! S mikor e sorokat írjuk, értesülünk arról, hogy Drumont két kötetes munkája már a *hatvanötödik* kiadást érte meg. Ez valóban mesés irodalmi tünemény, a minő eddig még francia nyelvű művel se esett meg; pedig francia könyveket az egész világon olvasnak.

De nemcsak számtalan hírlapi cikk íratott Drumont munkája alkalmából a zsidóságról és az antiszemizmusról, hanem Drumont könyve már eddig is több zsidóellenes könyvnek a megírására s kiadására adta meg a lökést,

Ugyanis *Toussenel*-nek a harminczas években írt monumentális munkája: „Les Juifs, rois de l'époque” (A zsidók, korszakunk királyai) két kötetben újra kiadatott Marpon és Flammarion kiadók által (ára 7 frank). *Léman* abbé, egy kikeresztelkedett zsidó könyvet írt „Az izraelitáknak a francia társadalomba való belépéséről.” *Sydney Vigneaux*-tól megjelent a „Báró Jehovah” című antiszemitikus munka (Dentu-nél), S végül ugyancsak C. Marpon és Flammarion kiadóknál Parisban megjelent M. J. *de Biez*-től a „*La question juive*” (A zsidókérdés) című egy kötetes antiszemitikus munka, a melyiyel alább bővebben foglalkozunk.

De Biez művének a mottója a „Bolygó zsidó”-ból van véve. *Ahasverus*, a bolygó zsidó, a ki symbolizálja az egész emberiség által utált zsidó fajt, megunva az örökös kényszerű vándorlást egyik országból a másikba, megunva az örökös üzetést-hajtatást, elkeseredésében így kiált fel:

„Mit?! Már elutazni! Utazni mindig?!”

Mire a *visszhang* feleli neki: „Mindig!”

Hogy mire czéloznak a De Biez által idézett e szavak, De Biez munkája megadja reá a választ, s e válasz nem egyéb, mint hogy De Biez kategorice felállítja azt a politikai postulátumot, hogy *a zsidók Franciaor szagból küzöndök*.

S most De Biez radikális irányú munkájából hozzuk a következő részleteket:

„Francia vagyok. Republikánus voltam a *Francé Juive* előtt. Republikánus vagyok a *France Juive* után is.

Szemben a zsidókérdéssel, amint ezt Drumont Ede író társam felvetette, ennek a kijelentésnek fontossága van. E kijelentés a vitát oly térre is át fogja vinni, a mely térre azt a *Francé Juive* nem vihette.

Drumont hite, vallási meggyőződése nevében, a Krisztus nevében s a francia haza nevében beszél.

Én neki a francia haza nevében, a köztársasági Franciaország nevében felelek.

Ő felkiáltott: „Franciaország veszélyben van! Ostromolják! Ez a zsidók rohama Franciaország ellen!”

Ez Drumont-tól hősies tény volt, hogy ki mert mondani először e szavakat. De Drumont kétségben hagyta a világot az ország ama nagy pártjának a hangulata felől, a mely párt képezi a köztársasági Franciaországot.

Igen, én egészen Drumont kartársammal tartok, a mikor ezt írja: „A zsidó az idegen, az ellenség; én gyűlölöm a zsidó ellenséget!”

Drumont katolikus, véleményeiben és szokásaiban.

Én republikánus vagyok véleményeimben is szokásaimban.

Drumont a jobboldali bástyából tüzel.

Én tüzelni fogok a baloldali bástyából.

Egyszerűen ez választ el bennünket egymástól.

Ennek kivételével, tökéletesen egyesülve vagyunk és egyesülve maradunk a zsidó ellen.

Tüzelésünk egymást keresztezni fogja. Annál jobban pulverizálni fogja a közös ellenséget.

Drumont józan figyelmeztetésével szemben mindenki azon van, hogy megmentse a hazát és ne engedje elescamotiroztatni Franciaországot az utálatos és kriminális zsidó mágia által.

A zsidók diplomatiája, ez a földalatti s veszedelmes diplomacia, tele van Eszterekkel és Judithokkal. Tartsák meg maguknak a boszorkányaikat. Nem léteznek közöttünk, franciaországi francziák között, oly személyiségek, a kik magukra vállalják egy Assverusnak vagy egy Holofernesnek a szerepét.

Ne emlegessék a zsidók, az én köztársasági hitvallásommal szemben, a francia forradalmat, és ne hánytorgassák a humanitárius elveket, a melyeknek Franciaország volt és most is buzgó apostola a világ szemei előtt.

Drumont eszünkbe juttatta, hogy a zsidó egy veszedelem.

Igazsága van. A zsidó egy veszedelem. Mi elfeledtük ezt

Franciaország nem fogja többé meghallgatni a zsidók recriminációit. Kezdi megérteni, mibe került neki az, hogy nagyon is nagy könyörületességet tanúsított Izrael páriáinak dölyfös nyögései iránt.

A francziák, a republikánusok tegyék velem együtt ezt a kérdést:

Kinek a hasznára csinálták a francia forradalmat?

Én meg vagyok győződve a magam részéről arról, hogy mielőtt az új eszmékben helyet csináltunk volna francia fajunk alapelveinek, nagyon is sok hasadékot hagytunk fenn, a melyeken a zsidó belopódzott. Nagyon is sok tátongó lyukat hagytunk erkölcsünkben, a melyekbe aztán ezek a nomádok belevették magukat.

S akkor azt mondandóm: Francziák, ti azt hittétek, hogy a forradalmat a magatok részére, mindnyájunk részére, Franciaország részére csináljátok, – s ti azt a zsidó részére csináltátok.

Minden erre mutat a múltban, a jelenben.

Kezdjük tehát előlről. Rosszul osztottuk a kártyát. Kezdjük újra a játékot

Teljes jogom van így beszélni.

A régi Franciaországhoz tartozom ereim vérénél fogva, az új Franciaországhoz tartozom nevelésemnél s mi több, azoknak az áldozataimnál fogva, a kik engem felneveltek.

A köztársaság nevében felhívni fogom tehát a francia republikánusokat, hogy rázzák le mielőbb Franciaország nyakáról a zsidók republikáját, a kik Franciaországot elárasztják és azon a ponton vannak, hogy a vagyont kicsavarják kezeinkből.

A köztársaság, Franciaország új nemzedékei vérenek és munkáinak a műve.

A zsidók ügyeinkben sohasem játszottak más szerepet, mint a parazita arató szerepét, a ki a földműves fáradalmaiból és erőfeszítéseiből profitot csinál magának.

A zsidók nem egyenlők velünk; fennen kiáltom ezt, hogy hallják meg azok a francziák, a kik, miként én, itt születtek, a kik fiai azoknak a dicső és hősi nemzedékeknek, a melyek építették Franciaországot, mély gyökereik vannak ebben a francia földben, s ereikben nem éreznek folyni egy csepp vért se, a mely ne lenne francia vér. Hogyan lennének Izrael egyedei egyenlők mi velünk? Ők mindenben ellentéteink nekünk. Ok a mi társadalmi és erkölcsi tulajdonainknak az ellenkezői. A mi bűnünk az ő erényük; a mi becstelenségünk az ő becsületességük. Még megfordítva is írunk. Ott kezdik kézírataikat írni, a hol mi végezzük. Ott vannak tehát a mi gondolatunk antipodjain, a kik balról jobbra írunk és gondolkozunk.

Hogyan lehetne tehát csodálkoznunk azon, hogy az ő rendeltetésük, tagadása a mi rendeltetésünknek: hogy az ő dicsőségük a mi megaláztatásunk; az ő gazdagságuk a mi romlásunk?

Ezeket nem tudták má' az emberek Ezeket hozta emlékezetünkbe Drumont.

Drumont nem fog egyedül lenni abban a keresztesháboruban, a melyben hazánknak és tönkretett honfitársainknak az élete van a játékban.

Ah! a zsidó és az aranyborjú minden zsaroló publikánusának áll fölébb most Parisban és ezek határoznak Franciaország sorsa fölött! No hát! ha valakinek vannak érvényesítendő jogai erre az országra, azok mi vagyunk, és nem azon tegnap érkezett emberek, a kik közöttünk csak úgy kaptak honosítási okleveleket, hogy szerencsétlenségeinket escomptirozták, spekulálván nyomorunkra.

Nem akarunk többé ilyen naturalizált francziákat. Elég volt ez idegenekből. Végezni kell ezzel a végnélküli invázióval. *)

A mindenünnen elüszött zsidó tíz év óta szakad a nyakunkba, elő-

*) A Talmud azt hirdeti, hogy a zsidóvá lett keresztények és más nem-zsidók valóságos belpoklosság Izraelre nézve, s ezek iránt a tolakodók iránt a huszonötödik generációig bizalmatlansággal kell viseltetni.

Miért ne tennék mi is így? Mielőtt a zsidókat francziáknak jelentenénk ki, követeljük tőlük annak a kimutatását, hogy huszonöt generáción át francziák voltak.

Akkor aztán majd megtegyük mi is a teendőt.

bukkan a láthatár valamennyi pontján, lecsapván nagy országunkra, miként a jégeső a gabonára.

Elég volt a pusztításból.

Franciaország egének horizonja a mienk, csakis a mienk. Senki-nek sincsen joga ide merészkedni, amint ide merészkedik a zsidó, a mi engedelmségünk nélkül. A zsidó bemocskítja egünket. Mi letöröljük róla ezt a mocskot, a mely éjszakát csinál nekünk, a nyomor és az éhség éjszakáját.

A ki megakadályozni akarna bennünket abban, hogy érvényesítsük jogainkat Franciaország egének a birtokára, annak azt feleljük, hogy mi francziák vagyunk, s nekünk szükségünk van Franciaországra, hogy élhessünk.

Egünk el van foglalva; mi világosan akarunk látni. Ezért őrt fogunk ott állani azt mondva, miként a legendabéli lovag: mi itt Franciaország szolgálatára vagyunk a parancscsal, hogy a láthatárt őrizzük.

E naptól fogva nem lép át többé a határvonalon. Mert mi rajta leszünk, hogy érvényesítsük jogainkat.

Tudni fogjuk, honnét fúj a szél. Ha szükséges lesz, köröskörül szemünk lesznek a fejünkön.

Paris még meghajol a zsidó sárga foltja előtt, a melyet napnak néz.

Paris nem fog már sokáig meghajolni a győzelmes zsidó előtt. Mert mi arany szarvainál fogva fogjuk megrázni a puszta borzasztó borjút. S mi ezt olyannak fogjuk bemutatni, a milyen, a nép előtt, a mely már nem ismeri.

Szükséges, hogy néhányunk feláldozza magát.

Drumont megmutatta azt az utat, a melyen jár az arany borjú, viperák által vont landauer-kocsikban fitogtatván Franciaországnak romlását és kimerültségét.

Én menni fogok, mi menni fogunk ezen az utón. És az újkori Parisban látni fognak farkasokat, amint láttak valaha a tizenötödik századbéli Parisba bejönni a Saint-Antoine-i kapun át.

Ez az a hitvallás, a melyet hirdetendő vagyok e könyv első sorai-ban, így tehát mindenki tudni fogja, mit akarok, mit szándékozom tenni és mondani ebben a napról-napra jobban növekvő vitában És így senkire nézve sem lesz meglepetés.

Ne engedjük a köztársaságot a zsidónak.

A köztársaság zsidó kézen, annyi mint Franciaország halála.

Nohát, a köztársaság nem lesz zsidó, vagy a köztársaság nem lesz többé.”

Az antiszemitikus mozgalom Franciaországban.

Lapunknak egy Angolországban élő barátja ez írja: „Még mindig nagy csapatokban jönnek a zsidók. Mindegyik hajó, mindegyik vasútvonal, mely a continensről jön, zsidó kivándorlókat hoz ide. Azelőtt oroszországi, romániai, lengyel és osztrák-magyarországi zsidók voltak ezek, – most pedig kivalóképp franciaországi zsidók Nagy csapatokban jönnek ide hozzánk a franciaországi zsidók, mert a francia kormány zsidó hivatalnokait egymásután kezdi elbocsátgatni, a Drumont-féle könyvnek

meseszerű elterjedése pedig olyan hangulatot idézett elő a zsidók között, hogy „ezek félni kezdenek Franciaországban. Tehát Franciaország, a zsidó hatalom székhelye, mozgolódni kezd, s ennek ott nemsokára nagyon melege lesz. A Franciaországból érkező hajók gyakran félig tele vannak zsidó menekülőkkel, a kik arezukon nagy aggodalmat és megrémülést árulnak el. Az önök zsidó lapjai hihetőleg hasábnyi tudósításokat hoznak ezen zsidó exodusról Franciaországból. Így ama barátunk, a kinek a legjobb alkalmá van e szemlélődéseket megtenni.

Hát, a mi zsidó sajtónk eddig a Franciaországban beállott nagy átalakulást agyonhallgatta, néma volt mint a hal. Csakis nemrégiben jelent meg a W. A. Z.-bau a mindjárt ismertetendő cikk, a melyben a zsidók a fölötti jajveszéklése a sorokból kihallható, hogy a Mayer zsidó és Drumont közt lefolyt párbaj Franciaország figyelmét ennek könyvére irányozta. Tehát egy zsidónak az ostobasága miatt jött folyamatba Franciaországban a zsidóellenes mozgalom. Ezt nyíltan beismeri a „W. A. Z.” is. Hisz eddig is mindenütt a zsidók voltak azok, a kik az antiszemitikus mozgalmat előidéztek. Pedig a zsidók az okot mindig mi reánk tolták, aminthogy magokat mindig meghazudtolják. Utóvégre ők magukat ámitgatják, s ennek a következményeit érzékenyen fogják viselni.

A zsidó lapok meg se gondolják, miket írnak; különben lehetetlen volna úgy írniok, mint ahogy írnak. Hisz mindig azt bizonyítgatják nekünk, hogy az antiszemitizmus kialvóban van. A „Wiener Alig. Z.” július 16-ki számában ezt írja: „Az antiszemitizmus végre most már *Parisba is bevonulását tartolta.* A fekete jégfelhő hirtelen feltornyosult s első zuhatagát egy óriási nagy pamphletben a városra bocsátotta.” Ezzel a „W. A. Z.” Drumontnak „La Francé juive” című munkáját érti. A zsidó lap egész helyesen is mondta, hogy: mint egy fekete jégfelhő zuhogott e könyv Parisra. A zivatarok azonban a kigőzölgésekből származnak. Következőleg ezek a kigőzölgések már jóval e könyv megjelenése előtt megvoltak, mert hisz különben nem képződhetett volna jégfelhő, a mely oly hirtelen lezuhogott. Egy további pontban ugyanez a lap ezt mondja: „A legutóbbi években itt csakugyan érvényesült egy elkeseredési áramlat, a mely oly emberek által, a kiknek ez beleillett a politikájába, az antiszemitizmus öltönyében lón fitogtatva. A dolog ellenkezőleg így áll: A börzejáték-ragály, a melyet a milliárd-kölcsön a legutóbbi háború után a francia társadalomban előidézett, itt borzasztó pusztításokat vitt véghez. Míg a többi európai államokban millió és millió oly ember van, a kikre nézve a börze ismeretlen világ, addig úgyszólván nem létezik francia, se a legfelsőbb, se a legalsóbb társadalmi rétegekben, a ki ne engedte volna elcsábíttatni magát a paradicsomi kigyó által, hogy az aranyalma után ne nyúljon. Miként mindenütt, a hol a börzejáték uralkodik, a finánczfejedelmek csinálják az árfolyamokat és a papírok árát fel- és leverik, úgy itt is; miként mindenütt, úgy Franciaországban is a kis tőkepénzesek megfosztva lettek munkájuk gyümölcsétől, koldusokká, lettek. Mindenki játszott és veszített. S most, a mikor az elszegényedés az idő növekvő nyomása alatt naponkint nőttön nő, az embereket előnti a harag bajaiknak okai fölött. Miben van tehát az ok? Valósággal csupán az ostobaságban és könnyelműségben, a melylyel ez emberek oly térre tévedtek, a melynek utait, tekervényeit nem ismerték. Ezt azonban természetesen nem akarják maguk előtt bevallani.”

Szemben e szavakkal valóban bámulni kell ezen lapnak a merészsége fölött Azokat az embereket, a kiket koldusokká tettek, felülrá még kinevetik, hogy oly ostobák voltak s magukat elcsábítani engedték. De hát kik azok az emberek, a kik amaz embereket elcsábították? Hisz ezek épen azok a nagy hírlapok, a melyek bankoknak és finanszmatadoroknak a tulajdonai, a melyekhez maga a „Wiener Alig. Z.” is tartozik. Ha már most az embereket nyomorúságukban még ki is gúnyolják, úgy a zsidók elleni elkeseredésnek napról-napra nagyobbak kell lennie. Hisz maga e lap is azt mondja tovább: „Ezek ellen a semmit nem kockáztató, de mindent nyerő pénzkereskedők ellen, a haute fináncé mindenható matadorai ellen, a párisi nép köreiben mind nagyobb és nagyobb elkeseredés halmozódik fel, a mely, mintegy viharfelhő, nem so-káig várat magára kitörésével.”

A zsidóellenes mozgalom tehát mindjobban elharapózik, mindegyre erőteljesebb lesz. Így a „Politische Correspondenz” ezt írja: „Az antiszemitikus hangulat Oroszországban a legutóbbi évek alatt semmit se veszített erejében, hanem inkább növekedik intenzivitásában. Az 1882-ik év óta nem voltak ugyan nagyobb excessusok a zsidók ellen, mert a hatóságok nagyon éberek és a kihágásokat mindig meg tudják akadályozni ; az elkeseredés a zsidók ellen azonban azért nem lett kisebb, s most is mint ezelőtt őket tekintik előidézőül annak a kedvezőtlen gazdasági helyzetnek, a melyben különösen az orosz földműves osztály van. Kormánykörökben is legkevésbé sem kedvező a hangulat a zsidók ellen, amint a kormánynak a legutóbbi időben hozott többrendbeli rendszabályaiából kitűnik.” Oroszországban is tehát a zsidóknak tulajdonítják a kedvezőtlen gazdasági helyzetet. Mégis csak oknak kell erre lenni.

A zsidóellenes mozgalom fölött egy további áttekintést nyújt a „Neue Freie Presse” július 22-ki számában, ezt a távsürgönyt hozván Krakkóból: „Ma itt mintegy száz, Amerikába kivándorló zsidó család utazott át, férfiak, nők és gyermekek Romániából Legnagyobbbrészt jómódú és tisztességes családok, a melyek a növekedő nagy üldözés által, a melynek, mint közlik velünk, ott a zsidók kitevé vannak, kivándorlásra kényszerítettek.” Maga a „N. F. P.” mondja tehát nekünk, hogy a zsidóüldözés Romániában növekvőben van. Itt azonban kérdés az, mit értenek a zsidók üldözés alatt. Kérdeznünk kell tehát, miben áll ez az üldözés? Mi nem tudunk róla semmit; tudjuk azonban tapasztalásból, hogy ha valahol egy zsidót tetteleg bántalmaznak, az egész zsidóság nagy lármát csap. A zsidók azonban azt nevezik üldözésnek, ha az ember nem engedi magát általuk kizsákmány oltatni. Az a száz család Romániában már jól meghízott, azért vonul el „az egyiptomiak aranyával és ezüstjével,” állítólag Amerikába, ha ugyan nem ragadnak meg Ausztriában, Németországban avagy Angliában.

Mennyi követők voltak az egyiptomiaknak ezen négyezer esztendő alatt! Az eljárás mindig egy és ugyanaz marad. A zsidóknak mindig „az egyiptomiak aranyával és ezüstjével van dolguk, s a nép, a mely időnkint az egyiptomiak szerepét játsza, buta képet csinál, – sőt még örül, ha a zsidók az összegyűjtött kincsekkel tova vándorolnak.

Miként még soha, a jelenkor a zsidóknak minden irányban kedvező volt; nemcsak egy népnek, hanem valamennyi jelenlegi népeknek a kincseit összehalmozták. Most van rájuk nézve a legkedvezőbb alkalom,

hogy Palaestinát, a mely felé úgyszólván mindig irányozva vannak vágyaik, megvásárolhassák vagy megszerezhessék. Ott aztán tetszésük szerint játszhatnak államosdit. Ha azonban a jelenlegi kedvező pillanatot elmulasztják s fel nem használják, úgy többé sohasem jutnak Palaestinájukhoz, és soha többé nem játszhatnak államosdit, hanem újra egészen lebuknak, úgy mint minden időben történt velük. A különböző kormányoknak pedig mindig csak zavarokat fognak csinálni, mert ezeknek a kiszákmányolt s felbőszült nép elől őket folytonosan védelmezniük kell, amint ezt maga a „Politische Correspondenz” jelenleg Oroszországról mondja. A mint látjuk, a zsidók már sok birodalomban nem érzik magukat biztosnak, s magukat és zsákmányolt kincseiket biztosságba akarják hozni, de nem tudják már hova, minekutánna a zsidók még Franciaországban is kezdik magukat rosszul érezni. Ha pedig valamely más országba vonulnak, ők maguk viszik be oda a zsidóellenes mozgalmat.

Mert hát a zsidók az időt rosszul használták fel. A helyett, hogy a szabadságot és az egyenjogúságot arra használták volna fel, hogy úgy miként a benszülöttek, a tisztességes munkára adták volna magukat, kiválasztott népek, I-ső osztályú állampolgároknak tekintették magukat, a kiknek hivatásuk a szellemi munkát végezniük. Az előretolakodással, a professzorkodással megsértették a benszülötteket a helyett, hogy ezek szeretetét és bizalmát kinyerték volna,

Mindaddig a zsidók azzal segíthettek magukon, hogy azt mondták, hogy a zsidóellenes mozgalom csak hátramaradott országokban létezik, a hol sok zsidó van; most aztán kitűnik, hogy Franciaországban, a melyet a zsidók mindig mint mintaállamot toltak előtérbe, egy aránylag kis tömeg zsidó elégséges volt arra, hogy egy mélyreható antiszemitikus mozgalmat idézzen elő. Zsidólapjaink e ténynyel szemben nem tudják, micsoda képet vágjanak, s nem tudják, mit csináljanak. Az, a mit mi már négy évvel ezelőtt mondtunk, hogy eljő az idő, a mikor a különböző kormányok a zsidókat egyik országból a másikba fogják tuszkolni, mindinkább megvalósul. Még a legszabadabb államok se fognak ez alól kivételt tenni. „Judenfrage.”

Budavárának a törököktől való visszavétele 200 éves emlékűnepe alkalmából.

F. évi szeptember 2-kán volt kétszázadik évfordulója ama világtörténelmi nevezetességű napnak, a melyen Magyarországnak 145 hosszú éven át a török uralom alatt nyögött fővárosa, Buda, az egyesült keresztény seregek által rohammal visszavétt s ormaira a kereszt ismét feltűzetett,

Ezen emlékűnepe s a Magyarországra másfélszáz éven át nehezdedt török uralom önkéntelenül eszünkbe juttatja a zsidó uralmat, a mely alatt, a változatosság kedvéért, az annyi viszonyt látott magyar nemzet jelenleg nyög.

A török úgy mint a zsidó körülmélet népség s a kereszténységnek esküdt ellensége; a zsidó a török uralom alatt a tö-

rökkel, a melynek hűséges szövetségese, rabszolgakereskedője, life-ránsa, kéme volt, versenyt zsarolta, nyúzta a magyart. Ezelőtt kétszáz s néhány évvel úgy Budán mint az akkor még kis város volt Pesten s az ország többi városaiban, spárgafazék forma mecsetek, karcsú minaretjeikkel meredeztek az ég felé épen úgy, mint ma a zsinagógák golyós tornyai hirdetik a zsidók uralmát Magyarországon. Kétszáz s néhány évvel ezelőtt még, a törökök rablánczokon, mint marhákat, hajtották ezrével a szegény magyarokat ki az országból a rabszolgaságba, olyan rablánczokon, mint a milyeneknek egy példányát a nyitva levő városligeti történelmi kiállításon elszörnyűködve látjuk színről-színre. Emberi lények egy hosszú lánczon egymáshoz fűzve olykép, hogy a lánczon sorban levő vaskarikákba a nyakukat belecsukták! Ma napság még a mézárszékre vitt ökrök és borjuk is emberségesebb elbánásban részesülnek, mint a minő elbánásban részesültek apáink a barbár török részéről.

A török rablánczokat napjainkban helyettesíti a zsidó uzsora, a mely népünk nyakát fojtogatja, s birtokáról, hazájából elűzi őt – Amerikába.

A török tűzzel-vassal pusztította az országot s kiölte lakosainak legnagyobb részét. – A zsidó gazdasági pusztítás ma koldussá teszi az országot, népét pedig mérgezett pálinkával lassan öli ki.

Hogy hova jutott Magyarország a török uralom alatt, arra nézve *egy* igen érdekes történeti fejtegetést olvasunk a derék „*Orosházi Közlöny*” f. é. augusztus 22-ki számában, a melyből közöljük a következőket:

„Hogy minő állapotban voltak akkor Magyarország egyes részei, arról egyes számok nyújtanak legmeggyőzőbb tanúságot A török uralom emberirtás volt, s beteljesedett a régi német közmondás, hogy a hová a török beteszi a lábát, ott a fű, a virág is elhervad. Lassanként pusztaság és néptelen lett minden terület, mely hatalma alá került A többi országrészek szintén szenvedtek eleget a háború viharaitól, sőt béke idején is iszonyú teherként nehezedett rájuk a zsold hiányában környörtelesen fosztogató és rabló idegen katonaság. De ez mégsem pusztította ki végkép a kultúrát és ennek alapját, a lakosságot, mint ezt a török tette. Az ozmánok nemcsak ingó értékre áhítoztak; kiválóan az élő embert keresték, hogy rabságra hurczolhassák. A munkára rabokat alkalmaztak, rablott gyermekekből került ki hadseregük színe-java, a rablott nők voltak feleségeik és szolgálóik. Rendszeresen kellett tehát üzniök az emberrablást, a mi szükségképen pusztasággá változtatta az országnak egykor virágzó és népes megyéit. Az eszéki hídon, a kelet ezen akkori főkapuján, csupán 1603-ban 80,000, 1663-ban 100,000-nél több magyar rabot hajtottak át.

Nem csoda tehát, hogy hazánk nagy része teljes vadonná lett. A

déli részekben, a Dunán és Dráván túl, valamint a Duna és Tisza közt legiszonyúbb volt a pusztulás. Mikor a második mohácsi csata (1687) után a császári sereg folytatta előnyomulását, Mohácstól Lippáig az egész *hosszú úton* át nem talált egy élőfát; ellenben a fű oly magasra nőtt, hogy lovasság kényszerült rajta utat törni a gyalogság számára. Sehol sem mutatkozott ház vagy megtelepedett lakosság, legföljebb itt amott tűnt fel valami pásztor nádkunyhója Mohács, Siklós (300 lakos), Kaposvár (120 lakos), Dombóvár (278 lakos) apró és jelentéktelen helységek voltak. Egy 1692-iki összeírás szerint Pécssett 1652 ember élt, melylyel együtt Baranya, Tolna és Somogy megyék nagyobb részének összes lakossága csak 3221 főre ment.

Ép oly szánalmas volt a Dráva-Száva és Duna-Tisza közti vidékek képe. Végtelen tavak, láp, mocsár lepték el. Újvidék, Karlócza apró falvak voltak; Péterváradhoz a legközelebbi helység: Futták volt. Az egykori bánság egész területén, hol ma körülbelül egy millió 800,000 ember él, valami 25,000 lélek maradt meg a török hódoltság idejéből. Csongrád és Békésmegyében hasonló viszonyok voltak: a 22 nagykun-sági faluból 1669-ben már csak 7 maradt fenn; ezek közül egyikben 6, másikban 9 ember ólt, míg Kunhegyes és Karczag-Újszállás, mely előbb a legnépesebb közé tartozott, az említett évben úgy elpusztult, hogy bennök „csak egy siválló lélek sem maradt.” – Pest-, Gömör- és Győrmegegyék helyzete is szomorú volt. 1696-ban Rozsnyón, melynek lakossága ugyanazon század derekán 3000 főre ment, valami 204, Jolsván 130, Nagy-Róczén 51, Murányalján 16 családot találtak.”

Ilyen állapotban volt ezelőtt csak kétszáz s néhány évvel Magyarország! De a XI. Ince pápa unszolására létrejött „Quintuplex foedus” (ötös szövetség), s ennek, császáriakból, bajorokból, brandenburgiakból, francziákból, svédekből és magyarokból állott együttes hadserege, Budavár bevételével s az ezt éveken keresztül szakadatlan sorban követett győzelmes csatákban tönkre verte a törököt, s Magyarországon a félholdból „holdfogya” lett.

A számtalan török mecseteknek végkép nyoma veszett Magyarországon; csak a Gül Baba budai sirját tartalmazó, minaret nélküli kis mecset áll ma még fenn, a karloviczai békekötés egyik pontjának kegyelméből, meglehetősen rozzant állapotban, a melyben kesergő zarándok dervisek búslakodnak a körülmetélt török világ magyarországi hajdani letűnt dicsősége fölött.

Kétszáz évvel ezelőtt németek, francziák stb. segítettek bennünket magyarokat, hazánkban megsemmisíteni a török uralmat; – ma a német, franczia stb. antiszemita velünk magyarokkal együtt küzdenek a törökök szerepét napjainkban átvett zsidók uralmát megsemmisíteni.

Ezelőtt kétszáz évvel XI. Ince pápa buzdította a nyugati kereszténységet Magyarországnak a körülmetélt török uralma alól való felszabadítására; ma XIII. Leo pápa, a Budavár visszavétele alkalmából f. é. augusztus 22-kén kiadott encyclicájában helyes-

lőleg említi a magyar antiszemitizmus azon vívmányát, hogy két évvel ezelőtt a keresztények és a körülmetélt zsidók közti házaságról szóló törvényjavaslatot megbuktatta.

Félre tehát a kislelkűséggel, a csüggedéssel. Az az ország, az a nemzet, a mely a török igát lerázta a nyakáról, le fogja rázni a tőle csak formailag különböző, de lényegében teljesen hasonló zsidó igát is. S valamint kipusztult a török erről a földről, úgy ki fog pusztulni annak a török világ alatti hűséges csatlósa a zsidó is, a mely 200 évvel ezelőtt Budavárát a törökkel együtt dühödten védelmezte az ostromló keresztény sereg ellen. Es ha Magyarország ezelőtt 200 évvel megszabadult a törökök zsarolásaitól, úgy ma a XIX-ik században meg fog szabadulni a zsidók zsarolásaitól. És ha Magyarország földéről elpusztultak, eltűntek a török mecsetek, úgy el fognak pusztulni a zsidó zsinagógák is; mert ha a magyar kétszáz év előtt nem akarta, hogy a török őt *gyaur*-nak nevezze s mint *gyaur*-ral bánják el, úgy ma, a XIX. században nem akarja, hogy a zsidó őt *gój*-nak nevezze, mint *gój*-jal bánják el vele.

Kétszáz év előtt az európai kereszténység a ledöntött mecsetekkel együtt tűzbe dobta a *Korán*-t, ma kétszáz év után tűzbe dobja a *Talmud*-ot.

Kétszáz évvel ezelőtt nemzeti jelszó volt a török iga lerázása; ma nemzeti jelszó a zsidó iga lerázása, s a zsidó iga alól való felszabadulást meg fogja hozni a magyar nemzetnek az – antiszemitizmus.

Előre tehát antiszemiták!

Az antiszemita pártszövetkezet mozgalmi a kerületekben.*)

Augusztus hó közepén dr. *Komlóssy Ferencz*, a mérsékelt ellenzéki antiszemita párt e tevékeny tagja, meglátogatta kerületét, a Nyitramegyében levő *verbói* kerületet. Noha csak privát látogatásokat akart ezúttal tenni, mivel a múlt évben választói úgyszólván hivatalos fogadtatást rendeztek tiszteletére, – mindazáltal a *verbói* kerületi lelkes antiszemita választópolgárok ezúttal se engedték, hogy tüntetőleg ne fogadják és üdvözöljék mindenütt szeretett képviselőjüket. Tiszteletére a *verbói* „Magyar kör” bankettet rendezett, a melyen a kerület intelligens-

*) Felkérjük t. elvbarátainkat, szíveskedjenek pattunknak kerületükben és vidékükön felmerült mozgalmairól bennünket minél gyakrabban értesíteni, hogy mire pártszövetkezetünk országos szervezkedésének ideje elkövetkezik, – az egész országra nézve lehetőleg teljesen tájékozva lehessünk.

czijának nagy része résztvett, s községei mindenütt a legnagyobb lelkesedéssel üdvözölték. Komlóssynak, a választókerületében való megjelenése a nyitratáji egész Felvidéket oly nagy mozgalomba hozta, hogy a körüllevő kerületekből hét helyről kapott meghívást, hogy jövőre lépjen fel ott is mérsékelt ellenzéki antiszemita párti programmal. Úgy látszik, a mérsékelt ellenzéki antiszemita pártnak a zöme a jövő évi általános választásokkor a Felvidékről fog a képviselőházba bevonulni.

Békésmegyében s a körülötte levő megyékben, nyilván *Veres József*, az *orosházi* kerület fényes szónoki tehetséggel megáldott képviselője s a függetlenségi antiszemita párt tagja van hivatva vezetni a kerületek választási mozgalmait. Erre utal azon körülmény is, hogy Csanádmegyéből Apáczáról augusztus közepén két küldöttség is járt nála, kikérni egy igen fontos községi ügyben tanácsát és közbenjárását. Kevésivel azelőtt pedig – mint az „Orosházi Közlöny” tudósít, – *Szarvasra* hívták őt meg az antiszemita párt megalakítására. Szarvason oly nagy számmal vannak már az antiszemiták, hogy idejekorán szervezkedni akarnak, s a legközelebbi választáskor jelöltet állítanak, kinek győzelmét bizonyosra is veszik.

A pestmegyei *duna-vecsei* kerületből írják nekünk, hogy az antiszemiták ott is mozgolódnak, nehogy úgy járjanak, mint a múlt választáskor, hogy a mozgolódással megkéstek. Jelöltül *Zaáry József* tekintélyes dunaföldvári ügyvédet emlegetik, a kinek a kerületben kiterjedt összeköttetési és nagy népszerűsége lévén, nevével az antiszemita párti zászlót biztosan győzelemre vinni remélik.

A baranyamegyei *dárdai* kerület országgyűlési képviselője Szily László már több hónappal ezelőtt kijelenté, hogy nem vállal többé megbízatást. Ennélfogva is a kerület függetlenségi antiszemita választói augusztus 29-én értekezletre gyűltek össze, melyre meghívták a múlt választásoknál még többségre nem jutott *Szendrey Gerzson* is, és felkérték, hogy antiszemita programra alapján képviselje a kerületet. Szendrey Gerzson székesfehérvári tekintélyes ügyvéd a lelkes felhívásra Rácz Géza képviselő, a függetlenségi antiszemita párt jeles tagja kíséretében a választókerületben megjelent, s a hol átutazott, mindenütt a legnagyobb lelkesedéssel fogadták. Battinán, Vörösmarton, Csúzá, Baranyaváron, Herczegszőlősön és Monostoron tarackdurrogásokkal és bandériumokkal fogadták. Augusztus 29-én, vasárnap 41 községből gyűlt össze Karancsra több ezer főnyi közönség, a hol a magyar, német és szerb községek kikiáltották jelöltnek Szendreyt, ki tartalmas beszédet mondott. Az antiszemita párt nevében Rácz Géza ajánlotta a jelöltet. A képviselő beszédét lelkes éljenzés közben nagy figyelemmel hallgatta a közönség. Az antiszemita párt győzelme a jövő képviselőválasztásoknál bizonyos a dárdai kerületben.

Egy másik tudósítás a *dárdai* kerületből következőleg hangzik: Szily László, a dárdai kerületnek több ülészakon át képviselője kijelenté a legutóbbi körútjában, hogy az 1887-ki 5 évre szóló választáskor – bár egyhangúlag neki ajánlják a mandátumot, – nem fogadja el. A választókat a lelkesebb antiszemita főemberek értekezletre hívták össze e hó 29-én vasárnap: Karancs községbe, melyre a függetlenségi antiszemita pártot is meghívták s ennek nevében dr. *Bácz Géza*, fülöp-zsallási országgyűlési képviselő meg is jelent *Szendrey Gerzson* tekinté-

lyes ügyvéd, múlt választáskor fellépett képviselőjelölt társaságában a központ nevében.

A leírhatatlan lelkesedés már Battinánál kezdetét vette és rohamosan fokozódott. Fényesen fogadták Vörösmarth derék polgárai. A zajos éljenzés, koszorú, virágzapor közt megindult a néparadat, s a kocsik beláthatlan sora, nemzeti színű lobogókkal, s a kísérettel Vörösmarthon állapodtak meg, hol gyönyörű beszéddel fogadtattak a párt emberei által, s Rác Pál ref. lelkész vendégszerető házában díszes ebédet adott, hol számos felköszöntők mondtak a vendégekre, az antiszemiták vezérférfiaira, a derék polgárookra.

A nagyszámú bandériummal, szüntelen éljenzés közt megindult a lelkesült menet, s Csúzán, Herczeg-Szóllóson át, hol szép beszédekkel fogadták a hozzájuk csatlakozó, ezrekre menő polgárok, Karancsra vonult a menet, tarackdurrogásokkal, riadó éljennel. Onnét Baranyavárra Gareis József jeles mérnök s a baranyai antiszemiták főemberének vendégszerető házába vonultak a vendégek.

Másnap délelőtt Karancsra mentek s végig hallgatták előbb a ref. isteniszteletet, mely után a felállított diadalkapun keresztül a néparadat, 41 községnek több ezer főnyire menő polgársága Gyulay József jó módú választó házához vonult, hol Ledő István szépen kigondolt beszéddel üdvözölte az érkezőket. Kimondhatlan lelkesedéssel fogadták Szendrey Gerzonnak óráig tartó magvas beszédét nemcsak a magyar ajkú, hanem a német, szerb, sokác polgárok és polgárnők is, s az utóbbiak „Éljen Szendrey!” „Éljen az antiszemitizmus!” felkiáltással fogadták a szerb, sokác, német beszédeket. Utána fokozta a hatást, lelkesedést dr. Rác Géza orsz. képviselőnek beszéde Ezután még szólott Gareis, Hományi, Dréher Antal jeles ügyvéd s antiszemita tekintély.

A nagy hőség dacára rendületlen kitartással s nagy érdeklődéssel hallgatta a polgárság a kítűnő szép beszédeket, mely után szűkebb körű értekezlet következett s a választók ezrei meglegedetten oszlottak szét. Ezt dus lakoma követte Marossy József vendégszerető házában, melynek végeztével Monostoron át, nagy ovációk közt a nagy menet víg zene kíséretében Baranyavárra, Gareis József mérnök házába vonult, hol nagy választékú, fényes diszlakoma zárta be a nagy fontosságú napot, mely után bizton mondható, hogy a jövő évi választáskor, dacára annak, hogy a vesztegető kormánypárt is mozog, s Jeszenszky baranyamegyei alispán szintén kombinációba hozatik, mint az állásától megváló, nyugalomba lépendő s kormánypárti eszméket valló, – a dárdai képviselőségre azért mégis Szendrey nyeri el a mandátumot.

Verhovay Gyula, a függetlenségi antiszemitapárt e vezérférfia augusztus 29-én megjelent czeglédi lelkes választói körében, a kik hozzá, szeretett képviselőjükhöz minden viszontagságok között hívek maradtak, s bánatában s örömeiben osztozkodtak s osztozkodnak vele.

Minden mesterséges előkészítés és toborzás nélkül érkezett aug. 29-én vasárnap a délelőtti vonattal Verhovay Gyula, Persay Ferencz és Thurzó Adorján kíséretében Czeglédre. Választói csak sürgönyéből értesültek lejöveteléről. Nem hirdették napokkal előre nagy falragaszok érkezését, nem fogták a választókat az ünnepélyes fogadtatáshoz, s így csak azon páratlan ragaszkodás, melylyel Czegléd népe képviselőjéhez ragaszkodik, volt képes arra, hogy minden előkészület nélkül a lakosság

ezrei várták és lelkes „éljen” kiáltásokkal fogadták a 10 óra előtt be-
robogó vonatot

A perronon a százas bizottság tagjai közül és ezek nevében Martna János pártjegyző üdvözölte a képviselőt, kinek beszédére Verbovay Gyula röviden válaszolt. A pályaház előtt az összes olvasó-körök és egyletek zászlóikkal és nagy néptömeg szünni nem akaró éljenekkel fogadta az érkezőket, és lassan megindult a menet a városba, Festői látvány volt ennek élén a Czegléd lóra termett fiaiból alakult nyolczvan tagú bandérium. Lassan haladva ért a menet a Kossuth-térre, hol az egész teret ellepő néptömeg „éljenei” feleltek a kíséret éljenzésére.

A városházán a polgármester fogadta az országgyűlési képviselőt, ki az isteni tiszteletok végeztével a szokott helyen, a Kossuth-téren mondotta el másfél óráig tartó, a politikai kérdések összeségét felölelő és hüen ecsetelő beszédét, Minden szava gyűjtő hatással volt a hallgatóságra, mely meg-megújuló tetszésnyilatkozataival perczekig félbeszakította képviselője beszédét.

A beszéd végeztével a végrehajtó bizottságot választotta meg a pártgyűlés, mely az eddigi száz tag helyett kétszáz nyolczvan tagból alakítottatott, s tekintettel az ötéves képviselői mandátumra, szintén öt évre választatott.

A párt elnökéül Kiss Gyula városi ügyész, alelnökéül: Ágay István, városi tanácsos és Mészáros Lajos, jegyzőül: Mártha János, Szabó Gábor, Hitter Miklós és Csurgay István választattak meg. Egy óra felé járt az idő mikor a nép lelkesen éljenezve Verhovay Gyulát, a legnagyobb rendben szétoszlott.

Délben özv. Dely Balog Jánosné igazi magyar vendégszerető házá-
nál ötven terítékű ebéd volt, melyen a képviselő és kísérei a párt vezér-
főfiaival voltak hivatalosak és vettek részt.

A *kecskeméti* antiszemita párt százas vezérbizottsága vasárnap, aug 29-én tartott népes gyűlésén egyhangúlag nagy lelkesedéssel elhatározta, hogy november hó első napján és az ezt követő napokon országos antiszemita-kongresszust fog tartani Kecskemét városában. Ezzel kapcsolatban a hírlapi cikkei következtében szenvedett fogságából ép akkor kiszabaduló Nagy Imre tiszteletére fényes ünnepélyt rendez. E határozatokat rendkívüli lelkesedéssel fogadta a közönség. Az előkészületek máris megkezdődtek. Kecskemét polgársága oly vendégszeretettel akarja fogadni az ez alkalommal oda sereglő polgárokat, mely párját ritkító lesz. A programot legközelebb fogják közzétenni.

Irodalom.

(Beküldetett.) Megrendelési felhívás ily című műre: *Az uzorás áldozata*. Társadalmi beszély. J. Bernhard nyomán németből *Komlóssy Ferencz*, országgyűlési képviselő, az Aurora-kör választmányi tagja.

Tények és adatok, igen szívrepesztően való tények és számszerű adatokon alapul, hogy Ausztria és Oroszország társaságában hazánk legtöbbet szenved a néprontó és állambomlasztó zsidóságtól.

Ne szellőztessük a világtörténelem szinpadának függönyét, ne kutas-
suk az oknyomozó történelem azon rugóit, melyek okozták, hogy épen
hazánk is azon szerencsétlen országok társaságába került, melyek a zsi-

dóság tömeges bevándorlása, néppusztítása, nemzetrontása és állammálasztása színhelyévé lettek: e művecskét nem a múlt feltárása, hanem a jelen felismerése s a jövő átpillantására ültettük át édes hazai nyelvünkre.

Annyit azonban konstatálni akarunk mégis, hogy a zsidóság a nagy francia forradalom megelőzte időkből túrható számban s túrható viszonyok közt tartózkodott, helyesebben türelmeztetett hazánkban, s csak akkor, midőn ama, világrendet felforgató forradalom a szabadkőműves liberalizmust öldöklő miazmaként terjesztette egész Európában és hőmpölyögtette hullámain Magyarországra is, kezdett nálunk – a szabadság hamisnak bizonyult jelszavai alatt – a zsidók bevándorlása gyarapodni és megizmosodásuk fokozódni. Midőn aztán szabadságharcunk leveretése után, 1867-ben Magyarország alkotmánya helyreállított és liberális parlamenti kormány jutott állami hajónk kormányruájához, mely ama hamis jelszavakat a lehető legnagyobb buzgalommal sietett valósítani és az állami élet minden nyilvánulatába átültetni: ez az első teendő egyikének ismerte, az ország határait a zsidó invázióknak megnyitni és itteni tartózkodásukat, állandó megtelepedésüket és végzetes működésüket még azzal is megkönnyíteni, hogy az 1867. XVII. t.-cz. megalkotása által egyenjogúvá tette őket az ország többi, tehát keresztény polgáraival. Es ez idő óta alig támadt törvényhozási alkotás, mely a zsidóságnak néprontásra vezető szabadalmait nem nevelte és a keresztény polgárokat az ő lelketlen kapzsiságuknak ki nem szolgáltatta volna. A zsidóságot a liberalizmus hozta nyakunkra, ez tette őket hatalmasakká, népünk, nemzetünk s hazánk megrontóivá.

Es daczára annak, hogy Magyarország nyakig fetreng a bajban, aránylag itt történik legkevesebb a százalmas helyzetből való kivergődésre. A kik legtöbbet tehetnének, a kormány s a törvényhozás tagjai, semmit se tesznek; de még ennél is rosszabbat cselekszenek, amennyiben jobb ügyre méltó erélyvel fojtják és fojtatják el ama egészséges és a törvényesség határát túlnem haladó társadalmi mozgalmakat is, melyek szükségszerűleg kifejlődnek s orvoslást követelnek.

Lám a hatalmas Németország, mely pedig összehasonlíthatlanabbul kevesebbet szenved a zsidóság túlkapasai által, e téren is elővigyázóbb és bőlebbnek bizonyul. Ott a kormány már kiábrándul a liberalizmus mákonykórjából s maga kezdeményez oly intézkedéseket,* melyekből félremagyarázhatlanul kiviláglik annak bölcs felismerése, hogy a liberalizmus csak a zsidóság érdekeit szolgálja és hogy épen ezért, ha a zsidó tulhatalmaskodást akarja nyesegetni, a liberalizmust, e kendőzött félvilági hölgyet kell cserbe hagynia és mint feslett előéletű személyiséget az ország határain túlra tolonczoltatnia. Az öntudatához visszajutott ker. társadalom pedig annál mélyrehatóbb mozgalomhoz lát, mennyivel inkább alkalma nyílik a birodalom kormányának vele egybehangzó jó igyekezetét felismerni, s ezen együtthatásnak köszönhetni azon örvendetes iránytörékvést, mely manapság Némethonban az aknamunkájában már is megakasztott zsidóság ellen felszínre vergődik.

A jelen mű eredetije is ezen üdvös mozgalomnak kifolyása. Hírnev írók nyúlnak ott a tollhoz, hogy a jó Isten által nekik engedett zsenialitással írják meg a lehető legnépszerűbb irányműveket, melyekben a veszedelmes zsidóság viselt dolgai, a szomorú tényeknek megfelelő élenkséggel táraínak fel s állíttatnak úgy oda az olvasó közönség elé,

hogy azoknak okvetlenül hatniok, üdvös magába szállást előidézniük- kell mindazoknál, kik eddig bármily tényezők befolyásával, látó szemekkel is vakoskodtak.

Ezen irodalmi termékek közül való az előttünk fekvő művecske is. Nem üres frázisok, hangzatos szavak összefoglalatja az, hanem való tények, megbízható adatok, közismert esetek szépirodalmi feldolgozása. A nép azon rétegeinek nyomorúságát, a zsidók által lett kiszipolyoztatását dolgozta fel, mely ott is, nálunk is és mindenütt a zsidó kapzsiságnak legalkalmasabb alanyául kínálkozik. Nem túloz, nem izgat a zsidóság kiirtására, nem ad jogot az államügyészség beavatkozására, csak való tényeket, azok keletkezésétől végkifejlődésükig állít a keresztény olvasók lelki szeméi elé azon hazafias törekvéssel, hogy őket a zsidóság iizelmeire figyelmeztesse. Nem ront és izgat rontani a zsidóság életére, de nem akarja túrni, hogy a zsidóság továbbra is minden ellenmondás nélkül szívhassa ki a keresztény népek életnedvét; nem támad, csak védelmez, óv, int és elmélkedésre ösztönöz.

Az a „Smüle”, „Iczig”, „Veilchenfeld”, kik e műben szerepelnek, hány ezer példányban burjánóznak édes hazánk majdnem minden vidékén, s két milliionszorta megátkozott nyomokon egyesek, családok, helységek és járáások anyagi pusztulása, erkölcsi elzüllöttsége!! És a tönkre jutott „Lindner”, „Mayer”-ek, a végveszélybe sodort „Werner”-ekkel hány-szor találkozunk boldog Magyarországon is, ha csak egyszer is végig megyünk az utcán s koldusbotot látunk kezökben olyanoknak, kiket még egy pár év előtt mint jómódú embereket ismertünk s kiket egy-egy vérszopó uzsorás tett családotól együtt földönfutókká?! Hány „Kirchbergi Napilap” áll nálunk is a zsidóság készséges szolgálatára; hány ily lap készül kizárólag zsidó munkatársak által és hány készül olyanok által, kik névszerint keresztények, de érzelmeikre nézve újkori pogányok, szabadkőművesek ós így a zsidóság érdekeinek zsoldosai!? És ennek ellenében hány „Kirchbergi Újság” van nálunk; oly sajtóközeg, mely a keresztény érdeket szolgálja s érzületét nem adogatja pénzért, zsíros konczokért!? Hogy az utóbbiak száma, viszonyítva az előbbiekhez, elenyészően csekély, azt mindenki el fogja ismerni.

És mert épen a független- keresztény lapok száma oly csekély Magyarországon, ós mert ennek folytán a zsidóság erkölcstelensége, ember-telen gondolkozásmódja, lelketlen sáfarkodása, nép-, nemzet- s hazairtásának leleplezése oly hozzáférhetlen: tókéltem el magamat a népszerűen megirt, a zsidók üzelmeit gyakorlati példákkal illusztráló munkát hazai nyelvünkre is átültetni, hogy belőle népünk, a zsidók által már jó részben kisarczott s még ezután is kisarczolando magyar népünk oktatást s bölcs intelmet merítsen. Vajha elolvashná minden keresztény honfitársam s megtanulnák belőle, mily nagy ellenségei nekik a zsidóság és ennek uszályhordozói, s mily ószinte, önzetlen barátaik azok az antiszemiták, kik nem akarnak mást, mint a ker. társadalmat a zsidók féktelen elhatalmaskodása és így erkölcsi mint anyagi tönkretételétől megmenteni.

De ha nem is kecsgetethetem magamat azzal a reménnyel, hogy ez időszerű művet minden keresztény polgártársam elolvassa, fáradságot kárpótolja azon meggyőződés, hogy e mű mégis nagyon sok „Werner”-t fog visszatartóztatni, a hozzá hasonló kelepczébe való jutástól. Ez pedig az én hazafiúi fáradozásomat kárpótolni fogja.

A 11 és fél 8-rétű ívre terjedő csinosan kiállított mű ára 1 frt. Megrendelhető Komlóssy Ferencz orsz. képviselő és plébánosnál, Csuz Komárom m.), vagy a „Hunyadi Mátyás” intézetben Budapesten, Zöldfa-utca 43. szám. –

Dr. Komlóssy Ferencz, e művét „*Förster Ottóné* szül. rumi és rábadorozlói *Rumy Mária* úrhölgy ő Nagyságának tisztelete jeléül” ajánlotta, s hozzá a könyv elején a következő dedikáló szöveget intézi:

„Tisztelt Asszonyom! Az utóbbi képviselőválasztások alkalmával *tizennyolcz* antiszemita képviselő jutott a magyar képviselőházba. Ennek lehetőségét nagyban előmozdították azon lelkes honleányok, kik erkölcsi tényezőkké] támogatták az antiszemitizmus szent ügyét, kimutatva ez által, hogy a gyöngébb nem, akar is, tud is hatni, ha a nemzeti és keresztény eszmék győzelemre jutásáról van a szó.

Az utóbbi választások alkalmával az antiszemitizmus bölcsője a rumi kerület is veszélyben forgott, de ott voltál Te drága hölgy a bölcső mellett, mint gondos anya örködtél felette, s nem engedted, hogy hívatlan, idegen avagy mostoha helyezkedjék abba. Te asszony vagy s felfogtad hivatásodat, Te anya vagy s ismerted kötelességedet.

A Gondviselés megengedte nekem, hogy a legközelebbi múltban megismerjem a rumi kerületet, melyet az antiszemitizmus bölcsőjének neveztem el, s melyre, habár az eszme csak csirájában van, a vén Európa is büszke lehet. Láttam Rumot, láttam vidékét, megismerkedtem azon félistenekkel, a kik a győzelmet lehetővé tették! Megismertelek Téged is, és azon lelkes asszonysereget, melynek hősi vezére valál. A kereszt diadala jutott neked ős sereggednek osztályrészül: legyetek hát büszkék rumi kerület hölgyei, a nem-keresztények fölött kivívott győzelemre, a menuvire büszkélkednek az egri nők a pogányokon kivívott győzelem fölött!

Örködjetek a bölcső fölött továbbra is, daloljatok kedves éneket, ajkaitok édes szava fel fogja rázni a mélyen szunnyadozókat, legyenek azok férjeitek avagy gyermekeitek. Hirdessétek különösen az asszonyi nemnek, hogy az antiszemitizmus megoldása a keresztény nők hivatása. Te pedig drága hölgy, légy áldott, élvezd nemes szívednek jutalmát soká a legboldogabb férj és legkedvesebb gyermekek szerető körében Hogy pedig e művecskét Neked ajánlottam, fogadd kérlek szívesen

Budapest, 1886. július hó 12 *Dr. Komlóssy Ferencz.*

A zsidó sáskahad.

(A közlemény vége.)

Büntesse Isten örök vaksággal szellemileg is azokat, kik ezt nem látják, vagy látni érdekéből nem akarják, vagy pedig érje utói a sújtó kéz őket bármi módon is, de büntetlenül ne hagyja!

Sajátságos, közös jellemvonása az egész világon elszórtan élő összes zsidóságnak, hogy őt semmiféle kegyelet sem köti ahoz a földhöz, melyen például született, hol szülei, rokonai stb. élnek. A hazaszeretet érzetét nem ismeri. (És ilyen elemből várnak a

mi mamelukjaink jó hazafiakat!) Ma itt, holnap ott, neki minde-
nütt jó, ő mindenütt otthon van, ahol üzérkedhetik.

A falusi rongyszedő zsidóból lesz más faluban korcsmáros, a falusi korcsmárosból kis városban kereskedő, a kisvárosi kereskedőből nagyvárosi bankár, s mint ilyen aztán majd ebben, majd abban a világvárosban tényezője a börzéknek, ezek útján pedig most már befolyásolja a nemzetek sorsát, s mindez oly rohamosan következik egymásután, hogy valósággal bámulatba ejti az embert.

A zsidót nem köti a röghöz semmi.

Szerzett, vagy akár öröklött ingatlanait, szülő házát, egész könnyűséggel árusítja el, s kérdd tőle utczán rokkját vagy ingét jó pénzért, azt is leveti magáról azonnal, és eladja.

Mikor aztán sejti, hogy gyors meggazdagodása feltűnést keltett ám, kivált a kifosztottak soraiban, akkor szedi-veti sátorfáját, s úgy odább áll, hogy még szomszédaitól sem búcsúzik el. Elköltözködik más vidékre, ismeretlenek közé, hol zsákmányolását folytathatja újra.

Ha már a vagyonos zsidók is így járnak el, hát még a zsidó proletárok!?

Ezek aztán a valóságos „bolygó zsidók”, és veszedelmes férgei az emberiségnek.

Mindenféle, izomerőt igénylő munkától irtóznak, s hogy haszontalan életüket tengethessék, bűnre és gonoszságra vannak utalva.

Ezen sötét existenciák nagy tömege a társadalmi törvényekkel folytonos hadi lábon áll. Minden lehető és lehetetlen szolgáltatásra vállalkoznak, s ha sikerül nekik valami úton-módon, – például zsebmetszés, vagy éppen rablás, gyilkosság útján, – kevés kis tőkepénzre szert tenni, akkor szatócs, korcsmáros stb. üzletet nyitnak, de ezen üzletek csak köpenyül szolgálnak más titkos és gyalázatos keresetmódok elpalástolására. Nézzünk csak körül saját községeinkben, és figyeljük meg a dolgot, látni fogjuk, hogy egy-egy községben 8-10 zsidó szatócs üzlet is van, mely téren akkora versenyt támasztanak egymás ellen, hogy abból meg sem élhetnének gyorsan felszaporodó családjaikkal együtt, és mégis rohamosan meggazdagodik mindegyik, sőt tömött erszényű saskarajokat bocsátanak ki magukból más vidékekre is. Mit gondolsz édes magyarom, miből gazdagodnak meg ezek az éhes saskahadak? Csupán csak a hitellekkönyvek teherlapjaira hívom fel figyelmedet, azon túl ne restelkedjél figyelemmel kísérrni a körülötted történeteket, még javadra is szolgálhat, nagyon furcsa, de tanulságos dolgokat fogsz észlelni!

A zsidónak sajátságos természete mindig csak a pénzület, mely olyan országban, hol a nép készpénzben szűkölködik, legjövendősebb, s egyszersmind legkényelmesebb is. Ily módon lesz a zsidó uzsorás, s azon jelentéktelen tőkepénzből, melyet évenként többször forgat, rövid időn vagyonossá lesz, a nélkül, hogy más valamit tanult volna, mint pénzt olvasni.

Ezek aztán nem ismernek sem jogot, sem méltányosságot, előttök minden mélyebb emberi érzés ismeretlen, a legkisebb lelkiismeretfurdalás nélkül tönkre tesznek egész családokat, valóságos vérszopói a népnek. *)

Az uzsoráskodás a zsidónak annyira vérében van, hogy abból épp oly kevéssé képes kivetközni, mint zsidóságából. Meghiúsítja a törvényhozó legjobb szándékait. A zsidó leleményesség és lelkiismeretlenség nem ismer határt, s ha egyszer áldozatának testére vetette magát, akkor a megtestesült telhetetlenség karmai közül hasztalan minden kísérlet a menekvésre.

Az uzsorás zsidó valóságos vampyr, de nem a természetrajz, hanem az emberi társadalom vampyrja, vérszopója, mely csak akkor hagy fel ragadományával, ha zsákmánya életvérének legutolsó cseppjét is kiszívta.

Az emberiség ezen vérszopóinak kétféle fajtája van. Az egyik fajta, – és ez a legveszedelmesebb, – a szegény, terméketlenség és adóteher által nyomott földműves néposztályból szedi zsákmányait, a másik fajta pedig pusztítja az előkelőket, a birtokos osztályt, kiket hazardjáték, vagy más társadalmi bűn, s némelykor önhibájukon kívül, véletlen csapások hoznak pénzzavarba. Mindkét esetben előre látható bizonyossággal bekövetkezik a szorongatott anyagi bukása, mert a kincsszomjas uzsorás addig szabadon nem ereszti ragadományát, míg koldusbotra nem juttatta.

Nem szükség a bizonyítás részleteibe bocsátkozni, hogy a zsidóság ezen két fajtája mily általánosságban veszélyes az egész emberi társadalomra nézve.

A konokság, melylyel a zsidó áldozatát üldözi, a ravaszság, melylyel azt kipusztítja, méltó a mélyebb megfigyelésre, sőt annak szükségességét ébreszti bensőnkben.

Majdnem úgy tűnik fel előttünk, mintha a zsidó, kegyetlen következetessége által, melylyel a más vallásúakat üldözi, részére a boszú édes érzetét szerezne meg, mindazon roszért, mindazon bajért, miket törzse évszázadok folyamán szenvedni volt kénytelen saját bűnei miatt.

*) Hellwald: „Die Erde und ihre Völker.” II. kötet. 275. 1.

És ha a talmud tartalmát és tételeit, a zsidóság ezen irányadó törvénykönyvét fontolóra vesszük, akkor ezen vélemény mint való áll előttünk. *)

Egész a talpnyalásig hízeleg a zsidó, s ha szükségesnek látja, könyeket hullat könyörület ébresztése végett *külsőleg*, de bensejében a talmudjából már kis gyermekkorában magába szítt, s vele felnőtt boszú a nem-zsidó irányában, Aetna izzó lávájaként forrong s ha kitörhet, jaj azoknak, kik könyörültek rajta!

Pokoli kéjjel húzza mindig összébb és összébb behálózott, kiszemelt áldozatának a nyakára vetett hurkot, s csak lassan, kicsinyenkint szorítja, hogy a fuldokló kínjaiban gyönyörködhessek.

Bámulatosan tévednek azok, kik a zsidóság gonoszságait kizárólagosan fajjellegűl tudják be. Hát még az ellenségeit is keblére ölelő kereszténység szelíd erkölceit mi teremtette meg? mi emelte ki a pogányság fertőjéből? Bizony Krisztus tana. A keresztény azért ilyen, mert vallása nevelte ilyené. A zsidó is azért olyan, mert olyanná a talmud tanai nevelik.

Megfoghatlan az a felületesség, melylyel a keresztény társadalom és törvényhozás ezen a fontos körülményen átsiklik, s tán még örül a zsidóság létezésének, gyönyörködik benne s megneveti fufangjait. „Vae tibi ridenti!”

A keresztény felebaráti szeretet a zsidó sáskahad ellen hatálytalan védelem, sőt fegyver az ő kezében ellenünk.

Ha ő kövel hajít, és te kenyérral dobod vissza, kinevet, boldondnak tart.

Ha jót teszesz vele, az ő vallása tiltja a hálát irányodba, sőt megkárosíttatásodat parancsolja.

Türelmességed ő előtte butaság.

Szegény Lengyelország letarolt térségei szomorú bizonyágai a zsidó sáskahad pusztításainak. Szabadságra törekvő, vendégszerető nép *volt* a lengyel is.

Most Magyarországon van a sor.

Keöd József.

*) Prof. Dr. Jul. Lázár. „Das Judenthum in seiner Vergangenheit und Gegenwart.” 89-90. kp.

Levelezőlap.

Levél. Az októberi füzetben jön.

